

Irena Fuchsová

Když je kolo v kufru

Irena Fuchsová
Když je kolo v kufru

Irena Fuchsová

Když
je kolo
v kufru

Irena Fuchsová © 2009

Ilustrace na obálce

© kreslíř Jiří Novák

Fotografie na zadní straně obálky

© Jan Vágner, www.fova.cz

© Nakladatelství Beskydy 2009

ISBN: 978-80-904165-3-6

Věnováno mým dětem, Ritě a Filipovi a jeho Marcelce.

Ritušce za to, kromě jiného, že mi jednou poslala tuhle esemesku: „Teda, já vím, proč ty tvoje knížky nečítáš, ta první povídka, no, co k tomu mám říct. Ta druhá. Ať čtu co čtu, vidím sebe a tu naši rodinu, nic ve zlým, je to síla. Papa.“

Filípkovi za to, kromě jiného, že mi před Vánoci 2008 řekl: „Já pro tebe a pro tátu nic nemám. Ale zaplatím vám pohřeb.“

A Marcelce za to, kromě jiného, že je krásná, čistá, rovná, má smysl pro humor, jaký mám já a Filip, a když s ní jsem, chce se mi lítat.

Skvělý plán

„Mami, ale já si ji nevemu!“

Liduna přestala kmitat jehlicemi a zvedla oči od světlezeleného rukávku miminkovského svetříku.

„Jak to myslíš, Danečku, nevemu?“

„No, tak. Nevemu. Jednou jsem se s ní vyspal, nic víc. Nevím, proč bych si ji měl brát...“ Daneček popotáhl a udělal na matku beráncí oči. Ty zabraly vždycky.

„A co je tohle?!“

Liduna trochu zvýšila hlas a pozvedla nad hlavu světlezelený rukávek. Daneček si ho prohlédl a pak se ušklíbl.

„Náká roura.“

„Ne, to není náká roura. To je rukávek, Danečku. Rukávek svetříčku pro tvoje děťátko.“

Daneček zavrtěl hlavou.

„Mami, dyk ti to říkám. Já si ji nevemu. Jednou jsem se s ní vyspal, nic víc.“

„A kolikrát si myslíš, že jsem se vyspala s tátou já, co?“ Daneček sklopil oči beránka a mlčel. „No, vidíš. Taky jednou. Jste voba stejný...“

Liduna začala znovu plést a Daneček si odkašlal. Sakra, jak se to říká?

„Ale vy... vy jste se... milovali!“ Liduna se ušklíbla.

„Jo? A japa to víš? Dej pokoj, Danečku. Prostě se oženíš a hotovo. Svetříček bude za chvíli hotovej...“ Zálibně si prohlížela světlezelený rukávek, pak najednou zpozorněla a podívala se významně na Danečka. „Slyšíš? Táta si pustil střílečku. Dáme mu dvacet minut a pak mu to řekneme.“

Daneček se vyděsil.

„Co mu řekneme?“

„Že musí začít chystat svatbu. Má po hlasování, rozpočet mu schválili, tak ať se chvíli stará vo rodinu.“

Danečkova tvář se rychle změnila. Vyděšený výraz zmizel. Představa, že si bere Hanku, která se na něj pověsila na jednom

trapným mejdanu a zatáhla ho pod fikus, byla tak strašná, že mu bylo jasné, že musí bojovat. Zmobilizoval všechny síly rozmazleného jedináčka a zatvářil se tak, že jeho matce vypadla ta blbá světlezelená rourka z ruky.

„Co se stalo, Danečku?! Je ti něco?“

„Mami, žádná svatba nebude. Až se to narodí, udělají se ty... ty... testy. Když to bude moje, budu platit. Nic víc. Žádná svatba, žádný kamarácoftý a žádný tyhle...“ Štítivě zvedl světlezelenou rourku ze země a hodil ji matce do klína. „...tyhle hnusy!“

Liduně bylo jasné, že to Daneček myslí vážně. Oldu klepne, až se to dozví! To mu podtrhne židli pod prdelí! Kluk zbouchne slušnou holku a nechce si ji vzít! Teď, zrovna teď se to musí stát, když Olda může bejt zvolenej za toho... jak se ta blbá funkce jmenuje... no, to je jedno, za koho, ale měl by vo šedesát tisíc víc! Vo šedesát! Sakra... jak z toho ven? Jak z toho ven?

Daneček se hrdě narovnal. Mámě konečně došlo, že si tu krávu nevemu! Je to dobrý. Určitě něco vymyslí. Jak začne mít tenhle nepřítomnej pohled a hladí se pod levou kozou, tak už na něco přišla... stopro na něco přišla!

Z vedlejšího pokoje se ozvala salva výstřelů. Liduna vstala.

„Jdeme za ním. Tohle mu stačilo.“

Vešli do pokoje, kde před stále střílející obrazovkou spal v křesle Olda.

„Vypni to,“ kývla Liduna na Danečka a ten rychle poslechl. Olda sebou trhl a zvedl ruku.

„Jsem pro! Kdo se zdržel? Senohrabe, cos to zase zmáčkl, sakra?!“

Liduna ho pohladila po zrzavém ježku.

„Oldo... seš doma. Probuď se! Nerozčiluj se na ty debily. Dáš si ještě pivo?“ Kývla na prázdný püllitr na stolku, nečekala, co odpoví a šla do kuchyně. Daneček si sedl proti tátovi a ten se pomalu probíral. Je doma. Doma. V klidu. Bože, to je božský klid! Ale je tu nějaký ticho. Sakra!

„Kdo mi vypnul televizi?!“

Ale to už byla Liduna zpátky a podávala mu plný půllitr. „Dala jsem ti na pařák ovar!“ Olda se na ni rychle podíval. „Tys mi koupila ovar?“ Liduna přikývla a sedla si vedle něho. „Jako vždycky po úspěšném hlasování, táto. Za chvíli ti ho přinesu. Ale teď ti musíme něco s Danečkem říct...“ Olda ji přerušil.

„A máš měkký housky?“ Liduna opět přikývla.

„Rozmrazila jsem je, když jsi mi volal, že jedeš. A teď poslouchej. Svatba nebude.“

Olda na ni vytřeštil oči.

„Co nebude?! Minule jsi přece říkala, že musí bejt...“ Podíval se pohrdavě na Danečka a pak mávl rukou. Já nebyl jinej. „Kluci z Moravy přivezou víno! Slováci zastřelí kance! Pivovar dovalí dva sudy! Proč nebude, sakra?!“

„Daneček ji nemiluje.“ Olda si ulehčeně odfoukl a mávl rukou.

„To přece není podstatné! Nebude už ten ovar ohřátý, Liduno?“

„Ne, dej mu ještě chvilku a poslouchej! Oldo, náš syn se nebude ženit s někým, koho nemiluje. Náš syn tedy ne.“

„Vždyť to máš jedno, Liduno. Je to jenom kvůli lidem. By se posrali, kdyby si ji nevzal! Víš, co by to bylo pro opozici?“ Olda si přejel hřbetem ruky pod krkem. „Takhle by mě zařízli! Takhle!“

Liduna přikývla.

„To my víme, vid', Danečku?“

Daneček sice nevěděl, co má vědět, ale pro jistotu pětkrát kývl. Liduna se na něho spokojeně usmála a přisedla si k Oldovi blíž.

„A proto jsem vymyslela skvělý plán, táto. Abychom odvedli pozornost od Danečka, oženíš se ty!“

Olda na ni vytřeštěně koukal. Tak vono nestačí, že musím celý den poslouchat kretény, který zvolil národ ještě větších kreténů, já to mám i doma! Vůbec jí nerozumím. A to jsme spolu dvacet let! Co to kecá?!

Jak se můžu, do prdele, voženit, když přece ženatej jsem?!
„Liduno, co to kecáš, Liduno, do prdele?! Proč bych se měl...
a vůbec... hovno hovno hovno hovno hovno...“

Začal chodit rozčileně po pokoji, opakoval své oblíbené slovo, hovno za hovnem a Liduna se spokojeně rozvalila v křesle. Olda je chytřej kluk. Vždycky byl chytřej. Rychle pochopil, co po něm chci, a protože ví, že to bude muset udělat, je trochu nervózní. Kdo by nebyl. No, ještě ho nechám chvílku říkat hovno a pak mu všechno vysvětlím...

„Jdu ti nandat ten ovar.“ Zvedla se a šla do kuchyně. Olda se po ní nešťastně podíval a zrychlil otáčky po pokoji.

„Hovno hovno hovno hovno hovno...“

Taky bych si dal ovar, pomyslel si Daneček, ale táta ho určitě všechn sežere... Ale to už se objevila ve dveřích Liduna. Na obrovském talíři voněla hromada ovaru s hořčicí a u kraje se válely čtyři housky, Olda přestal říkat hovno a sedl si ke stolku.

„Jez a já ti zatím povím, jak si to představuju. Kdo je tam u vás svobodnej?“ Olda, v puse první veliké sousto, dlouze přemýšlel a labužnický žvýkal.

„Novotný.“

Liduna se rozesmála.

„Ale táto... Novotnýho si přece vzít nemůžeš! I když von by si dal určitě říct!“

Oldřich se rozchechtal a kus ovaru mu upadl na koberec. Tonda, bílý pudl, ho okamžitě sežral a čekal na další. Smál se i Daneček i Liduna, ale ta přestala první.

„Ženskou myslím, táto. Mladší ženskou. Po třicítce. Maximálně do pětaticeti. Žádnou babu pro tebe nechci!“ Olda opět dlouze přemýšlel a ládoval do sebe další kus ovaru. Daneček a Tonda na něho mlčky koukali a polykali sliny.

„Nevím, holka. Nevím...“ Napil se piva a utřel si pusou. „Her got, přece víš, Liduno, že po ženských nekoukám...“ Začal znovu jíst. Liduna si sedla vedle něho a položila mu ruku na stehno.

„Oldo... a co ta... ta... ta! No, ta! Jak ji zvolili, protože se poprala se zlodějem na tramvajový zastávce!“

Olda se podíval před sebe a bylo na něm vidět, že tahle poslankyně by ho dokonce i zajímala... Ale hned se ovládl.

„Hergot, Liduno, ale teď už toho mám dost! Vo co vám dvěma vlastně de?“

Daneček se zvědavě napřímil. Máma je jako tygr, když se žene za tím... za tím... to je jedno, za kým. Třeba za králíkem. Ví, co chce, a tátu do toho dokope, i kdyby stokrát nechtěl, dokope ho do toho a já si tu krávu nebudu muset vzít!

Liduna se naklonila k Oldovi a nenápadně, aby to Daneček neviděl, mu olízla ucho.

„Oldo, je to tvůj typ. Celá já za mlada! Začneš do ní dělat. Hned zejtra. Do tejdne vás musí vyfotit někdo z PAŘÁTU. To se zařídí. Nejdřív budeš zapírat. Já to taky popřu. Ukážeme se spolu v divadle a PAŘÁT nás zase vyfotí. To se zařídí. Druhý den u ní přespíš. Budou toho plný noviny. Nejenom PAŘÁT vo tom bude psát, to je ti, doufám, jasný! To se zařídí. A já ti pak dám nůž na krk! Buď vona nebo já! A protože ty ji miluješ, bude rozvod. To bude skandál, panečku! A po Danečkovi neštěkne ani náš Tonda!“

Liduna vzrušeně oddychovala. To je skvělý nápad! Skvě-lý! Olda odstrčil talíř s kusem ovaru a Daneček si ho rychle přitáhl.

„Je to volný, tati?“

Olda přikývl.

„Sněz si to. Copak já mám náladu na večeři, když se nám maminka zbláznila?“ Láskyplně se podíval na Lidunu. Já věděl, proč si ji беру. Ženská, se kterou se člověk nenudí, to je výhra! Výhra!

„Liduno, řekni mi po pravdě, a to se musíme rozvádět? To bych ji nemohl mít jenom jako... bokovku?“ Koukl na kluka, jak se cpe ovarem, naklonil se k ní a také jí olízl ucho. Přitiskla se k němu, ale hned se odtáhla a rezolutně přikývla.

„Rozvod být musí, táto. Protože ty si ji vezmeš!“

Olda svěsil ramena. Sakra, to bude namáhavý... to bude energie... kolik vono jí je... jednatřicet? Asi tak nějak. Bydlí hned vedle parlamentu, neměl bych to daleko... ale pozor! Pozor! Votroubek říkal, že prej neumí vařit...

„Liduno, ale sem budu chodit furt!“

Liduna se rozesmála.

„A proč bys nechodil? Máš tady přece kámoše!“ Ukázala na Tonda, který teď pro změnu žebral u Danečka. „Budeš se na něj chodit dívat. A pak si zlámu třeba tu... nohu... Přemek mi udělá sádru... To se zařídí... A ty sem občas zaskočíš, abys mi s něčím pomohl! Sice se rozvedeme, oženíš se s tou čůzou poslanceckou, ale vona mezi nás ty svoje křivý poslancecký hnáty nestrčí! Pořád budeme kamarádi!“

Olda několikrát polkl.

„A... až se ožením?“

Liduna vítězně vstala, vzala od Danečka vylízaný talíř a šla do kuchyně. Když se vzápětí vrátila, vypadala jako královna. Olda i Daneček vstali a čekali, co řekne. Liduna vzala Tonda do náruče, nechala se olíznout a pak ho podala Oldovi.

„Dva roky to vydržíš. Ale táto, nesmíš ji zbouchnout! Slyšíš, Oldo? Nesmíš! Stačí, že budeme platit za kluka!“

Olda přikyvoval. To je skvělý plán. Ale...

„A co bude za dva roky?“ Liduna se usmála a pohladila se pod levým prsem. „Za dva roky ji necháš! Protože ti zahne. To se zařídí. Rozvedete se, ty se k nám před volbama vrátíš, pojedeme na dovolenou a zase se vezmeme.“

Daneček zpozorněl.

„Před jakejma volbama, mami?“

Liduna spojila svůj vítězný pohled s pohledem Oldy, který na rozdíl od Danečka pochopil, před jakými volbami a nadul se jako holub, a pohladila Danečka po zrzavém háru.

„Před prezidentskými volbami, Danečku. Před prezidentskými. Budeme jako seriál. Češi milují seriály. A my budeme s tatínkem dlouhý a úspěšnej seriál... a budeme vítězný seriál, že mám pravdu, pane prezidente?“

Olda přikývl. Liduna je geniální. Co ta už se navymýšlela kravin, a vždycky z toho byl úspěch! Vždycky... Spokojeně vstal a kývl na manželku a na syna.

„Jdeme spát. Mám před sebou zítra náročný den!“

Daneček dal matce vděčnou pusu a zmizel ve svém pokoji. Olda s Lidunou si navzájem olízli ucho a než se společně vydali do ložnice, napsal si Olda do diáře poznámku na příští den.

„Vod rána koukat po ty čůze poslanecký, co si s ní musím něco začít...“